

и съ червенъ фесъ на глава. Той вървѣше бързешката, но, като ни видѣ, той се поспрѣ на минута, изгледа ни вѣжливо, но и съ голѣмо любопитство, отъ главата до петитѣ, па се отправи пакъ бързешкомъ къмъ салона, отъ дѣто ние токо-що бѣхме излѣзли. Като попитахме отъ любопитство и ние прислугата, кой е тоя господинъ, узнахме, че той билъ Мусурось паша, турскиятъ дългогодишенъ посланикъ въ Лондонъ. Не зная, дали мога каза, че това бѣше просто случайно съвпадение, но въ всѣки случай това бѣше срѣща отъ най-ненадѣйнитѣ. Турскиятъ посланикъ може би да е искалъ да прѣдотврати нашата ауденция, но закъснѣлъ, както се види.

* * *

Тѣй стана и тѣй се свърши ауденцията ни при английския министъръ на външнитѣ дѣла (Foreign Office) лордъ Дерби, която ауденция бѣше и първа официална постѣпка по нашата мисия.

V.

Слѣдъ ауденцията.

Читателтъ сега трѣба самъ да се сѣща, въ какво настроение се намѣрихме ние слѣдъ приема ни отъ министра на външнитѣ дѣла въ Англия. Ние се усѣдахме сега като попорасли нѣкакъ нравствено, ние сега сами си придавахме по-дѣйствителна стойность по нашата мисия, ние като че да съзнавахме въ себе си по-голѣма нравствена доблестъ въ тази си мисия, защото ние бѣхме вече приети и признати като делегати на българския народъ. Приети веднажъ въ Англия, ние не се съмнѣвахме, че ще бждемъ приети и отъ правителствата на континенталнитѣ велики сили. Качеството ни на български делегати ние го считахме вече за неоспоримо.